

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Povinnost manželova k náhradě léčebných útrat manželčiných vůči lékaři ji zvolenému není naprosta.

O k r e s n í s o u d vyhověl žalobě lékaře na zaplacení lékařského honoráře 230 K za léčení paní V. R. proti choti jejímu podané odvolav se na ustanovení § 91. o. z. obč. a na to, že pod jménem »výživa« dlužno rozuměti i lékařské ošetření manželky v její nemoci a nevzav zřetele na námitku manželovu, že manželka vyhledala pomoc bez jeho svolení a proti jeho vůli, ač měla k dispozici rodinného domácího lékaře, a že žalobce v započatém léčení pokračoval, ač mu žalovaný toto své stanovisko oznámil s tím, že povinnost platiti honorář na sebe neběře.

Z e m s k ý s o u d rozsudek změnil a žalobu zamítnul z těchto důvodů:

Prvý soud opíraje své rozhodnutí o ustanovení § 91. obč. zák. přehlíží, že tímto ustanovením upravuje se toliko poměr mezi manžely a že zde vystupuje jako žalobce proti manželu osoba třetí. Není sporu o tom, že žalobce nebyl v žádném smluvním poměru se žalovaným a že práce lékařské objednala si u žalobce toliko manželka žalovaného. Žalobce mohl by proti žalovanému přímo uplatňovati nárok na odměnu za ošetření lékařské toliko z toho důvodu, že manželku pokládati mohl za zmocněnu, aby v mezích § 91. obč. zák. neznačených potřeby pro svou výživu, k nimž i lékařské ošetření čítati dlužno, jménem manželovým sama objednávala anebo o ten důvod, že učinil za manžela náklad, který tento po zákonu byl povinen sám učiniti a že tedy uplatňuje nárok podle § 1042. obč. zák.

Oba tyto důvody jsou v tomto případě vyloučeny, poněvadž není sporu o tom, že žalovaný, byv žalobcem vyrozuměn, že manželka jeho jest v žalobcově léčení, výslovně se proti tomu ohradil a prohlásil, že honorář za to platiti nebude. Tím bylo naprosto vyloučeno, aby manželka pokládána byla za zmocněnu. objednávku jménem manželovým učiniti, ale také úmysl, učiniti náklad ten za manžela, který se proti tomu ohradil.

Nutné lékařské ošetření mohlo by ovšem i v tom případě, že by se stalo proti vůli manželově, založiti nárok podle § 1042. obč. zák., avšak jedině tehdy, kdyby se jednalo o zakročení neodkladné a nevyhnutelné. Tomu tak zde ale nebylo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobcovu: neboť na skutkový děj, který tvoří základ pro posouzení právní, bylo zákona správně použito. Jak § 91. tak i § 1042. o. z. o. v případě přítomném vyžadoval by, aby léčení převzato bylo se svolením manžela, ať již výslovně daným anebo mlčky projeveným, nebo aspoň ne výslovně odepřeným. Tohoto svolení zde není a není ani, jak již rozsudek v odpor vzatý správně podotkl, příčiny, souhlasu manželova pomíjeti, když nebylo ani tvrzeno ani prokázáno, že by byla choroba choti žalovaného vyžadovala bezodkladné lékařské pomoci.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Praze ze dne 4. února 1919 čj. Rv I. 7/19.

Dr. Weinfurter.

Spory mezi spolukutěři nejsou spory hornickými, neplatí tudíž pro ně výlučně ustanovení § 53. II. odst. č. 9 j. n., nýbrž věcně příslušným jest dle § 56. a dle § 53. I. odst. a 49 č. 1. j. n. okresní soud.

Pět podnikatelů v P. zakoupilo v r. 1914 stejným dílem několik kutacích dílů a zavázali se smlouvou, že budou společně hraditi výlohy z podniku vzešlé podle dílu na ně připadajícího a že participovati budou na stejném zisku z podniku plynoucím.

Během doby každý z těchto podílníků odprodal polovinu svého podílu osobám třetím, mimo původní okruh stojícím, tak že utvořila se nová společnost, sestávající z 8 podílníků, z nichž dva měli po dvou desetínách celku.

Podkladem pro právní poměr byla původní smlouva, úplně nedostatečná, dle níž se volí pokladník, jenž převezme částku na další podnikání usnesenou od spolupodílníků a musí vypláceti předložené účty a čistý zisk.

V hranicích oprávnění podílnictva nacházela se již v době převzetí těžní jáma, z které se až do nejnovější doby těžilo. V roce 1916 zažádáno za propuštění měr dolových, kteráž žádost dosud vyřízena není, a nejsou podílníci v horních knihách zapísáni.

Poněvadž minerál z první těžní šachty byl již vyčerpán, bylo nutno otevřít šachtu druhou, na které prosperita podniku jest závislou; k tomu účeli odhlasovali podílníci devíti podíly proti jednomu, aby byl investován další kapitál prozatímních 10.000 K, na každou desetinu tudíž 1000 K.